

Arrest

nr. 283 654 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1997.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 november 2019. Op 13 november 2019 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 26 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 22 september 2021 weigert de Raad de verzoekende partij te erkennen als vluchteling en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 9 mei 2022 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 8 juli 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van de stad Lahore in de Punjab, waar u tot aan uw vertrek uit Pakistan gewoond hebt. U maakte een algemene middelbare opleiding af in 2013 en ging naderhand enkele jaren in de leer als schoonheidsspecialist bij mensen in de buurt. Uw droom was evenwel cheffkok worden, maar u mocht van uw strenge familie deze opleiding niet volgen. U werd op een bepaald moment uitgehuwelijkt aan uw neef, wiens derde vrouw u zou worden. U sprak af met uw familie dat u zou instemmen met het huwelijk als ze u eerst een koksopleiding lieten volgen. Zo geschiedde, en u begon in 2018 uw studie op een campus in de stad. Hier leerde u al snel M.O. kennen, en jullie begonnen een relatie. In de loop van 2019 werd u toen u met hem in de cafetaria van het college zat evenwel betrapt door uw broer en neef, die u kwamen ophalen. Ze sloegen u en namen u mee naar huis, waar u te horen kreeg dat het huwelijk bespoedigd zou worden. U werd ook met de dood en met een zuuraanval bedreigd. U nam deze dreigementen serieus, want een nichtje van u was al eens vermoord onder gelijkaardige omstandigheden. U mocht evenwel uw semester op school nog afmaken, en kon zo tijdens de lesuren ontsnappen naar het huis van een vriendin van u. Met haar hulp regelde u via het college een visum voor Italië en vliegtuigtickets, waardoor u zo'n tien dagen na uw vertrek van huis het land kon verlaten. U hoorde naderhand dat uw familie het been van uw vriend gebroken hadden. U verliet Pakistan op 5 november 2019 en kwam dezelfde dag aan in Italië. Na een nacht in een hotel doorgebracht te hebben werd u bestolen en verloor u zo uw GSM en identiteitsdocumenten. U kon met de hulp van een nobele onbekende Pakistaanse man evenwel een busticket naar België regelen, waar u op 7 november 2019 aankwam en op 19 november 2019 om internationale bescherming verzocht. Ter staving van uw relaas legt u voor: kopieën van een identiteitskaart en paspoort, een geboorteakte, opleidingscertificaten en certificaten van deelname aan evenementen, en allerhande foto's. Op 27 april 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing, en legde in beroep bijkomende stukken voor: kopieën van de identiteitskaart van uw zus en haar echtgenoot, en foto's van uw zus en haar echtgenoot en van het lichaam van haar echtgenoot, en een video van het lichaam van de echtgenoot. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal met haar arrest van 22 september 2021. Zonder België verlaten te hebben deed u op 9 mei 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwijst bij uw tweede verzoek terug naar de zaken die u aanhaalde bij uw vorige verzoek, maar voegt een aantal elementen toe omtrent de achtergrond van uw voorgehouden vriend. Ter staving van uw tweede verzoek legt u kopieën voor van: foto's van u en uw vriend, de visakaart van uw vriend, een rekening en enveloppe van een juwelier, het paspoort van uw vriend, een hotelreservering, en geldtransfers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. U verklaarde bij uw eerste verzoek dat u Pakistan diende te verlaten omdat u betrapt werd terwijl u een relatie had met een door u zelf gekozen vriend aan een hogeschool, terwijl u door uw familie was uitgehuwd aan een neef van u. U zou naderhand te vreezen hebben gehad van uw streng conservatieve familie. Er werd door het Commissariaat-generaal

geoordeeld dat u dit niet aannemelijk kon maken, een oordeel dat door de RvV onderschreven werd, waarbij onder meer benadrukt werd dat u niet aannemelijk kon maken dat u uit een streng conservatieve familie afkomstig was. U verwijst nu bij uw tweede verzoek terug naar deze reeds naar aanleiding van uw eerste verzoek weinig aannemelijk bevonden zaken, wat het op zich niet vermag de vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen en de kans niet aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. U voegt evenwel een aantal elementen toe. Zo verklaart u heden dat uw vriend eigenlijk de Belgische nationaliteit heeft, al getrouwd is (wat u niet wist), en woonachtig is in Engeland. Hij zou indertijd in Pakistan zijn geweest en geld over gemaakt hebben aan u om te kunnen reizen, maar ondertussen het contact hebben verbroken en ook uw identiteitskaart en paspoort hebben ingehouden. U legt een aantal documenten voor die uw band met hem dienen aan te tonen. Wat betreft ten eerste uw bewering dat het uw vriend is die het geld overmaakte dat u toeliet om naar Europa te reizen, blijkt dit niet uit de door u voorgelegde documenten. U legt een ongedateerde kopie voor van een overschrijvingsformulier van iemand met zijn naam (M.H.) aan u ter waarde van 135 pond (document 6E), een ongedateerde kopie voor van een overschrijvingsformulier van iemand met zijn naam aan u voor een onbekend bedrag (document 6D), een ongedateerde kopie van een overschrijvingsformulier tussen twee onleesbare personen ten waarde van 153,18 pond (document 6B en 6C), en een op 27 september 2019 gedateerde kopie van een overschrijvingsformulier tussen twee onbekende personen ten waarde van 587,10 euro (document 6A). Op basis hiervan kan niet afgeleid worden dat hij voor uw komst naar Europa (door u gesitueerd op 5 november 2019) een voldoende bedrag overmaakte voor u om naar Europa te reizen, noch dat u het geld dat hij u gestuurd zou hebben daarvoor gebruikte, waardoor het de vaststellingen hierrond uit uw eerste verzoek niet kan ombuigen. Ten tweede valt het op dat u uw vriendje in uw eerste verzoek nog omschreef als M.O., niet M.H., van wie u heden een kopie van een paspoort en foto's van u samen voorlegt (document 1, 4). Tevens heeft de persoon van wie u nu foto's en documenten voorlegt, een ander uiterlijk dan de persoon die u op een foto omcirkelde tijdens het persoonlijk onderhoud naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming (document 4 eerste verzoek). Hier komt nog bij dat u verklaart dat uw vriend eigenlijk een getrouwde Belg (van Pakistaanse origine) is die in het Verenigd Koninkrijk woont (verklaring volgend verzoek dd. 16 juni 2022, afdeling 17., 19.1)), wat het maar weinig waarschijnlijk maakt dat hij in Pakistan aan dezelfde universiteit als u zou zijn gaan studeren in 2019. Op basis van de foto's die u voorlegt (document 1) valt de genoemde persoon ook niet met zekerheid in Pakistan te situeren samen met u. Al deze zaken ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen tijdens het eerste verzoek alleen maar verder. Daar waar u ten derde stelt dat uw vader u zei om niet meer naar Pakistan terug te keren en dat u vreest om daar vermoord te worden omdat uw familie streng is (verklaring volgend verzoek dd. 16 juni 2022, afdeling 20.), volstaat het om in herinnering te brengen dat naar aanleiding van uw eerste verzoek reeds werd vastgesteld dat u niet aannemelijk kon maken uit een streng conservatieve familie te komen, een oordeel dat door de RvV onderschreven werd. Dit betreft geen nieuw element. Ten slotte kan er nog gewezen worden op verklaringen die u aflegt over de moeilijkheden die u heden zou ondervinden. U stelt dat uw vriend u eerst nog hielp in een poging om een Belgisch visum te bekommen, uw identiteitskaart en paspoort ondertussen echter heeft ingehouden, u eerst nog geld stuurde maar later loog over geld dat hij u nog zou sturen, en ondertussen het contact met u verbroken heeft. Hij bleek bovendien al een getrouwd man te zijn (verklaring volgend verzoek dd. 16 juni 2022, afdeling 19. 1) en 4); 24.). Zo deze beweringen voor waar genomen worden doet dit vermoeden dat uw komst naar Europa niet zozeer ingegeven was door een acute vrees voor vervolging, maar dat u eerder met bepaalde (valse) beloftes door uw vermeende vriend naar Europa bent gehaald – een betreurenswaardige situatie, maar geen grond om een gegronde vrees voor vervolging op te stoelen. Wat er ook van zij, gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country

of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi. Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Punjab actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet). Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van “de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchtelingen en de status van subsidiaire bescherming”.

2.2. In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij vooreerst in op haar vriend. Zij stelt dat de mening van de verwerende partij dat zij over weinig informatie over haar vriend beschikt niet klopt en dat zij deze stelling van het CGVS reeds in beroep in grote lijnen had betwist. Zij stelt dat zij talrijke documenten en foto's heeft voorgelegd ter staving van haar verzoek om internationale bescherming om een duurzame liefdesrelatie met haar vriend aan te tonen. Zij benadrukt dat zij tevens de kopieën van de identiteitsdocumenten van haar vriend en de hotelreserveringen aan het CGVS kon voorleggen. Om aan te tonen dat de duurzame liefdesrelatie reeds bestond ten tijde van haar vertrek uit Pakistan in 2019 heeft zij eveneens de nodige stavingstukken voorgelegd. Ook benadrukt zij dat zij de bewijzen van geldoverschrijving vanwege haar vriend naar haar rekening heeft kunnen voorleggen. De verzoekende partij betoogt dat deze stavingstukken de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas vergroten en haar verklaringen met betrekking tot haar vrees bevestigen. Zij besluit dat door overlegging van deze nieuwe stavingstukken de commissaris-generaal het bestaan van haar vriend niet langer in twijfel kan trekken en dat voldoende duidelijk is dat zij hiermee nieuwe elementen aandraagt die de kans aanzienlijk groter maken om aanspraak te kunnen maken op een status van internationale bescherming.

Zij benadrukt voorts dat zij 22 jaar was toen zij verliefd werd en dat het een eerste liefdesrelatie betrof *“met alles wat dat inhoudt”*. Zij betoogt dat deze relatie *“in feite deel uitmaakt van een meer algemene houding van overschrijding van de familienorm en emancipatie ten opzichte van haar familie, die in PAKISTAN zeer onderdrukt wordt”*. Zij betoogt vervolgens dat indien zij naar haar herkomstland zou moeten terugkeren zij het risico loopt om vermoord te worden en dat de autoriteiten haar niet kunnen beschermen. Zij verwijst naar haar verklaringen en herhaalt dat zij door deze man misbruikt werd en dat hij tegen haar heeft gelogen. Blijkbaar was de man in kwestie al gehuwd en hij had niet de bedoeling om met haar te trouwen. Zij betoogt dat zij aldus gemanipuleerd werd wat het risico verhoogt ingeval van terugkeer naar haar herkomstland. Zij stelt dat door haar gedrag en door het feit dat zij zich liet manipuleren door haar vriend zij haar familie ten schande heeft gebracht zodat deze noodzakelijkerwijze haar eer zal moeten wreken door lijfstraffen toe te passen op de verzoekende partij of haar zelfs te doden. Volgens de verzoekende partij zal zij misschien een gedwongen huwelijk met haar neef moeten ondergaan. De verzoekende partij besluit dat haar verklaringen derhalve geloofwaardig lijken en dat zij thans nieuwe elementen aanvoert ter ondersteuning van haar vrees waardoor de kans op internationale bescherming aanzienlijk wordt vergroot. Zij herinnert eraan dat de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing het niet geloofwaardig achtte dat zij een partner zou hebben. Thans meent zij daarvan het onweerlegbare bewijs van geleverd te hebben, waardoor de kans thans aanzienlijk groter is om een aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming.

2.3. Tot slot gaat de verzoekende partij in op de situatie in Pakistan. Zij stelt *“dat de volgende objectieve gegevens, voor zover zij de verklaringen van verzoekster bevestigen en deze plaatsen in de context zoals zij die heeft beschreven, niet alleen haar relaas maar ook haar vrees voor vervolging geloofwaardiger maken”*. Inzake het leven op de campus in Pakistan betoogt de verzoekende partij dat documentaire bronnen bevestigen dat er op deze plaatsen een grotere openheid heerst die in strijd is met de traditionele mentaliteit in Pakistan. Zij verwijst naar het bij haar verzoekschrift gevoegde rapport van Amnesty International. Inzake de plaats van de vrouw in deze traditionele mentaliteit wordt geconstateerd dat vrouwen worden geïnstrumentaliseerd en dat gedwongen huwelijken vaak voorkomen. De verzoekende partij citeert van de website van Amnesty International en betoogt dat in het rapport van Amnesty International ook de situatie wordt beschreven van een jong meisje dat eveneens haar studies heeft moeten onderbreken om aan een neef te worden uitgehuwelijkt. Tevens merkt zij op dat in geval van weigering of ongehoorzaamheid vaak zuur wordt gebruikt tegen diezelfde vrouwen. Zij citeert dienaangaande uit het rapport van Amnesty International. Zij stelt *“Dat talrijke verslagen van niet-gouvernementele organisaties dezelfde informatie verspreiden en dezelfde vaststellingen doen”*. Zij voert aan dat uit het rapport van Amnesty International ook blijkt dat zij in geen geval bescherming kan krijgen van haar nationale autoriteiten. Tevens haalt de verzoekende partij aan dat uit het rapport van Amnesty International blijkt dat wetten ter bescherming van vrouwen over het algemeen niet verder komen dan het ontwerpstadium en dat, wanneer ze worden aangenomen, ze eenvoudigweg niet worden gehandhaafd door politie en justitie die uiterst corrupt blijken te zijn. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar en citeert uit het verslag van het Europees Parlement over het dagelijks geweld en discriminatie op de vrouwen in Pakistan. Ook verwijst de verzoekende partij naar het verslag van Oxfam waarin werd aangehaald dat één op drie Pakistaanse vrouwen slachtoffer is van geweld en 80% van de vrouwen te maken krijgen met huiselijk geweld. De verzoekende partij stelt dat *“dit geweld het gevolg is van de politieke verklaringen die, door dit geweld te rechtvaardigen, aanzetten tot steeds meer discriminatie tegenover de vrouwen”*. Zij citeert in dat verband het artikel van Le Point van 24 juni 2021. Alsook citeert de verzoekende partij de beslissing van de Canadese asielinstanties gepubliceerd in het verslag van WEWA van 17 december 2018 over een zaak waarin wordt geoordeeld dat vrouwen in Pakistan die zijn getrouwd met een man uit een andere kaste zelden steun van hun familie en verwanten krijgen bij huiselijk geweld. De verzoekende partij besluit dat deze zaak in alle opzichten op die van haar lijkt. Zij stelt verder dat de politici de oorzaak zijn van dit geweld tegen de vrouwen en dat zij niet reageren op de aanvallen tegen vrouwen. Zij meent vervolgens dat in deze verslagen benadrukt wordt dat niet alleen politieagenten niet opgeleid zijn om met zulke zaken om te gaan maar ook dat rechters weigeren tussen te komen in soortgelijke zaken omdat zij menen dat dit om een familieprobleem gaat en citeert hieromtrent.

Zij besluit *“Dat deze middelen het dus mogelijk maken verzoeksters relaas te bevestigen en de geloofwaardigheid ervan vast te stellen, maar ook de vrees van verzoekster voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst te bevestigen.”*

Dat deze verslagen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor de status van internationale bescherming, aangezien zij de verklaringen van verzoekster geloofwaardig maken, maar ook haar vrees voor vervolging bevestigen.”

2.4. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- het rapport “*Pakistan. Femmes enfermées dans la tradition*” van Amnesty International van november 2010 (stuk 3);
- het artikel “*Au Pakistan, le chemin vers l’égalité femmes-hommes reste semé d’embûches*” van Equal Times van 10 oktober 2019 (stuk 4);
- het rapport “*Pakistan. Les droits humains au Pakistan en 2020*” van Amnesty International (stuk 5);
- het rapport van het Europees Parlement “*Argumentation de la violence envers les femmes au PAKISTAN*” van 12 maart 2020 (stuk 6);
- het verslag van OFXAM “*PAKISTAN*” van 18 juli 2022 (stuk 7);
- het artikel “*Pakistan: tollé après des propos d’Imran Khan liant viol et tenue vestimentaire*” van Le Point van 24 juni 2021 (stuk 8);
- het rapport van Immigration and Refugee Board of Canada “*Pakistan: Domestic violence in intercaste marriages: state protection and support services for victims*” van januari 2019 (stuk 9) .

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het

tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen." Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.4.1. Op 19 november 2019 diende de verzoekende partij het eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming voerde zij aan dat zij door haar familie werd bedreigd omwille van een liefdesrelatie met haar schoolgenoot terwijl zij zou worden uitgehuwelijkt aan haar neef. Op 27 april 2021 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij en omdat er in Pakistan geen sprake was van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 260 966 van 22 september 2021 weigerde de Raad verzoekende partij te erkennen als vluchteling en werd haar de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend.

Op 9 mei 2022 dient de verzoekende partij een volgend verzoek om internationale bescherming in. De verzoekende partij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en stelt dat haar vrees nog steeds actueel is.

Ter staving van haar huidig volgend verzoek legt de verzoekende partij kopieën voor van volgende documenten: foto's samen met haar voorgehouden vriend, de visakaart van haar voorgehouden vriend, een rekening en enveloppe van een juwelier, het paspoort van haar voorgehouden vriend, een hotelreservering en geldtransfers.

3.4.2. In de bestreden beslissing wordt het tweede verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk verklaard aangezien zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Deze beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat:

(a) de verzoekende partij opnieuw verwijst naar de vluchtmotieven die ze in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aangehaald heeft, en die niet geloofwaardig bevonden werden; (b) uit de voorgelegde overschrijvingsformulieren van geldtransacties niet blijkt dat de vriend van de verzoekende partij haar reis naar Europa gefinancierd heeft aangezien (i) op het overschrijvingsformulier (stuk 6E) een andere naam staat vermeld dan die van haar beweerde vriend; (ii) op het overschrijvingsformulier (stuk 6D) een onbekend bedrag wordt vermeld; (iii) op de overschrijvingsformulieren (stukken 6B en 6C) de transacties werden vermeld tussen twee onleesbare personen; (iv) op het overschrijvingsformulier (stuk 6A) een transactie wordt vermeld tussen twee onbekende personen; (v) op de overschrijvingsformulieren geen datums worden vermeld, op één uitzondering na (stuk 6A);

(c) de identiteit van verzoeksters vriend niet vaststaat omdat (i) de persoon wiens identiteitskaart door de verzoekende partij werd voorgelegd een andere persoon betreft dan die door de verzoekende partij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming werd aangegeven; (ii) de persoon wiens identiteitsdocument en foto's de verzoekende partij aanbrengt een ander uiterlijk heeft dan de persoon die tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming door de verzoekende partij werd aangeduid op de foto; (iii) het niet aannemelijk is dat de beweerde vriend in 2019 samen met de verzoekende partij in dezelfde universiteit in Pakistan zou gestudeerd hebben aangezien uit de voorgelegde documenten blijkt dat hij sinds jaren de Belgische nationaliteit heeft en in het Verenigd Koninkrijk woont; (iv) het niet geloofwaardig is dat de voorgelegde foto's in Pakistan zouden zijn genomen;

(d) de verklaringen van de verzoekende partij over haar familie dat zij streng en conservatief zijn geen nieuw element betreft aangezien deze verklaringen reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden beschouwd;

(e) uit de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar relatie met haar beweerde vriend kan worden vastgesteld dat de vlucht van de verzoekende partij uit Pakistan niet zozeer was ingegeven door een acute vrees voor vervolging maar eerder door bepaalde (valse) beloftes vanwege haar beweerde vriend waaruit op zich echter geen nood aan internationale bescherming blijkt.

3.4.3. In de verklaringen bij haar huidig volgend verzoek verwijst de verzoekende partij weerom naar de problemen die zij in Pakistan zou hebben gekend: *"Ik heb nog steeds hetzelfde verhaal, ik had verteld over mijn vriend die in Pakistan is maar hij is niet in Pakistan, hij is in Engeland en heeft de Belgische nationaliteit."*(Verklaring volgend verzoek, vraag 17).

Waar de verzoekende partij volhardt in haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste beschermingsverzoek, verliest zij uit het oog dat zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds vaststelden dat geen geloof kan worden gehecht aan voormeld vluchtrelaas. De verzoekende partij kan niet middels het indienen van een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming rechtsmiddelen aanwenden tegen de vaststellingen van de Raad in het arrest nr. 260 966 van 22 september 2021 dat gezag van gewijsde heeft. In het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming louter volharden in een reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas op zich niet van aard is om de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas te herstellen.

3.4.4. De verzoekende partij heeft thans bij haar tweede verzoek om internationale bescherming meerdere foto's en het identiteitsdocument van haar beweerde vriend aangebracht ter staving van haar liefdesrelatie (stukken 1 en 4 tweede verzoek). In dat verband merkt zij in haar verzoekschrift op dat *"dit dus de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster vergroot en haar verklaringen en vrees bevestigt, die nochtans werden betwist door tegenpartij, die van mening was dat verzoekster het bestaan van deze vriend niet had bewezen."*

De commissaris-generaal heeft omtrent deze stavingstukken in de bestreden beslissing terecht opgeworpen: *"Ten tweede valt het op dat u uw vriendje in uw eerste verzoek nog omschreef als M.O., niet M.H.t, van wie u heden een kopie van een paspoort en foto's van u samen voorlegt (document 1, 4). Tevens heeft de persoon van wie u nu foto's en documenten voorlegt, een ander uiterlijk dan de persoon die u op een foto omcirkelde tijdens het persoonlijk onderhoud naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming (document 4 eerste verzoek). Hier komt nog bij dat u verklaart dat uw vriend eigenlijk een getrouwde Belg (van Pakistaanse origine) is die in het Verenigd Koninkrijk woont (verklaring volgend verzoek dd. 16 juni 2022, afdeling 17., 19.1), wat het maar weinig waarschijnlijk maakt dat hij in Pakistan aan dezelfde universiteit als u zou zijn gaan studeren in 2019. Op basis van de foto's die u voorlegt (document 1) valt de genoemde persoon ook niet met zekerheid in Pakistan te situeren samen met u. Al deze zaken ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen tijdens het eerste verzoek alleen maar verder."*

De Raad merkt op dat de verzoekende partij voormelde motivering in de bestreden beslissing naast zich neerlegt en niet antwoordt op de terechte opmerkingen van de commissaris-generaal aangaande de persoon van haar vriend. Bij nazicht van deze stukken blijkt dat de naam van de persoon vermeld op de kopie van het identiteitsdocument, alsook op de kopie van de visacard M.H. niet overeenkomt met de oorspronkelijk vermelde naam van haar beweerde vriend M.O. (NPO het eerste verzoek p. 10). Daarnaast is het duidelijk dat een andere persoon op de aangebrachte foto's duidelijk wordt afgebeeld dan de persoon die door de verzoekende partij oorspronkelijk tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming als haar vriend werd aangeduid (stuk 4 – eerste verzoek om internationale

bescherming). Op basis van de uiterlijke kenmerken kan duidelijk vastgesteld worden dat het twee verschillende personen betreft. Het feit dat de verzoekende partij heden aan haar beweerde vriend een andere identiteit, een andere nationaliteit en zelfs een ander uiterlijk toekent, kortom een totaal andere persoon als haar vriend aanduidt, dan ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming allerminst ernstig is en eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas

Wat betreft de overschrijvingsformulieren die de verzoekende partij ter staving van de geldtransacties van haar beweerde vriend voorlegt (zie map 'Documenten', stuk 6 in het administratief dossier), merkt de verwerende partij terecht op dat *“uw bewering dat het uw vriend is die het geld overmaakte dat u toeliet om naar Europa te reizen, blijkt dit niet uit de door u voorgelegde documenten. U legt een ongedateerde kopie voor van een overschrijvingsformulier van iemand met zijn naam (M.H.) aan u ter waarde van 135 pond (document 6E), een ongedateerde kopie voor van een overschrijvingsformulier van iemand met zijn naam aan u voor een onbekend bedrag (document 6D), een ongedateerde kopie van een overschrijvingsformulier tussen twee onleesbare personen ten waarde van 153,18 pond (document 6B en 6C), en een op 27 september 2019 gedateerde kopie van een overschrijvingsformulier tussen twee onbekende personen ten waarde van 587,10 euro (document 6A). Op basis hiervan kan niet afgeleid worden dat hij voor uw komst naar Europa (door u gesitueerd op 5 november 2019) een voldoende bedrag overmaakte voor u om naar Europa te reizen, noch dat u het geld dat hij u gestuurd zou hebben daarvoor gebruikte, waardoor het de vaststellingen hierrond uit uw eerste verzoek niet kan ombuigen”*. Wederom blijft de verzoekende partij in gebreke om enig antwoord te bieden op deze argumenten in de bestreden beslissing. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt niet meer naar Pakistan terug te kunnen keren uit vrees door haar conservatief-traditionele familie vermoord te worden dient eraan herinnerd dat de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij betwist heeft dat de verzoekende partij afkomstig is van een conservatief-traditionele familie waardoor de vrees voor vervolging niet aannemelijk werd geacht. In het arrest in het kader van dit eerste verzoek heeft de Raad duidelijk gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij afkomstig is van een conservatief-traditionele familie. Het louter volharden in reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen volstaat op zich niet om de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas alsnog te herstellen.

Uit de landeninformatie die thans in het kader van huidig volgend verzoek wordt voorgelegd blijkt niet dat tot een ander besluit moet worden gekomen wat betreft de door de verzoekende partij voorgehouden afkomst uit een conservatief-traditionele familie.

De door de verzoekende partij aangebrachte overige documenten, namelijk het aankoopbewijs van juwelen, alsook kopie van hotelreserveringen vermelden geen namen, zodat ze op zich geen bewijs zijn van de voorgehouden relatie van de verzoekende partij.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij er niet in slaagt de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.4.5. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap.*

Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi. Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Punjab actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel

48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Evenmin brengt zij enig stuk bij dat op de door de verwerende partij gehanteerde informatie een ander licht zou kunnen werpen. De hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse vindt steun in de beschikbare informatie, is pertinent en correct en wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve niet dat er heden sprake is van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

3.4.6. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

4. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd in Pakistan. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van “de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchtelingen en de status van subsidiaire bescherming”, laat zij na te duiden welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zij geschonden acht. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

6. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zoals aangehaald door de verzoekende partij in haar verzoekschrift blijkt gezien het voorgaande niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS